

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe. W zaskarżonej decyzji na skarżącą nałożono grzywnę za naruszenie art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia EOG. W opinii Komisji uczestniczyła ona w okresie od dnia 12 grudnia 1991 r. do dnia 22 marca 2001 r. w szeregu porozumień w formie ustaleń cen, uzgodnień cenników i rabatów, uzgodnień mechanizmów stosowania podwyżek cen, podziału rynków i klientów oraz wymiany innych informacji gospodarczych na rynku miedzianych złączy rurowych i złączy rurowych ze stopu miedzi.

Skarżąca przytacza cztery zarzuty na poparcie swojej skargi.

W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że sporna decyzja narusza art. 23 ust. 2 rozporządzenia WE nr 1/2003⁽¹⁾, ponieważ błędnie ustalając obrót, który należy uwzględnić, pozwana naruszyła podstawowe zasady wymierzania grzywien. Oceniając wagę zarzucanego naruszenia skarżącej w obrocie pozwana uwzględniła obrót złączy zaprasowywanych, chociaż skarżąca nigdy nie wzięła udziału w naruszeniach konkurencji dotyczących złączy zaprasowywanych.

W drugiej kolejności skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła art. 81 ust. 1 WE i art. 253 WE poprzez niewłaściwe ustalenie udziału skarżącej w zarzucanym zachowaniu, to jest jego czasowego wymiaru. Według skarżącej pozwana nie dokonała szczegółowej oceny dowodów w odniesieniu do skarżącej i dokonała błędnych ustaleń dotyczących naruszeń.

Ponadto skarżąca podnosi posiłkowo naruszenie art. 81 ust. 1 WE i art. 253 WE, ponieważ w art. 1 zaskarżonej decyzji nieprawidłowo został ustalony zasięg geograficzny naruszeń art. 1 w odniesieniu do skarżącej.

Wreszcie skarżąca podnosi posiłkowo, że art. 2 zaskarżonej decyzji narusza art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ Komisja naruszyła podstawowe zasady wymierzania grzywien. Skarżąca utrzymuje w tym względzie, że wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ zostały zastosowane w sposób nieprawidłowy, ponieważ Komisja zaliczyła naruszenie do bardzo poważnych naruszeń, nieprawidłowo ustaliła czas trwania naruszenia, nieprawidłowo zwiększyła podstawową kwotę grzywny z powodu czasu trwania naruszenia i nie oceniła okoliczności łagodzących.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien na mocy art.15 ust.2 rozporządzenia nr 17 i art. 65 ust. 5 traktatu EWWiS (Dz.U. 1998, C 9, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2006 r. — przez Legris Industries przeciwko Komisji**(Sprawa T-376/06)**

(2007/C 42/48)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Legris Industries (Rennes, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Wachsmann i C. Pommiès)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji [C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie/F-1/38.121 — Złącza], a także jej uzasadnienia, jako że decyzja ta nakłada grzywnę na holding Legris Industries z powodu odpowiedzialności holdingu Legris Industries za sporne praktyki spółki Comap;
- uznanie pism, żądań i wniosków spółki Comap przeciwko decyzji za pisma, żądania i wnioski holdingu Legris Industries;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (COMP/F-1/38.121 — Złącza) odnoszącej się do całości porozumień i uzgodnionych praktyk na rynku złączy miedzianych i stopów miedzi mających na celu ustalanie cen, uzgadnianie cenników, kwot zniżek i rabatów, wprowadzanie mechanizmów koordynacji podwyżek cen, przydział rynków krajowych i klientów oraz wymianę innych informacji handlowych, w zakresie, w jakim decyzja ta nakłada grzywnę na holding Legris Industries z powodu odpowiedzialności holdingu za sporne praktyki spółki Comap — dawnej spółki zależnej holdingu.

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje następujące argumenty.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 81 WE przypisując Legris Industries odpowiedzialność za sporne naruszenia popełnione przez jej spółkę zależną Comap i uznając ją za solidarnie odpowiedzialną za te naruszenia. Legris Industries utrzymuje, że Komisja naruszyła zasadę prawnej i handlowej autonomii spółki zależnej i zasadę osobistej odpowiedzialności za naruszenia prawa konkurencji uznając, że posiadanie przez skarżącą 100 % kapitału spółki zależnej wystarczy, aby

stwierdzić wywieranie przez nią decydującego wpływu na tę ostatnią. Skarżąca zarzuca Komisji także popełnienie błędów co do prawa, błędów faktycznych i oczywistych błędów w ocenie poprzez to, że nie przedstawiła ona dowodów pozwalających stwierdzić, że holding Legris Industries wykonywał rzeczywiste uprawnienia kierownicze w stosunku do spółki Comap.

Ponadto, skarżąca zarzuca Komisji naruszenie prawa polegające na tym, że Komisja nie zakwestionowała dowodów przedstawionych przez skarżącą i wskazujących na niezależność spółki Comap, w szczególności w odniesieniu do ustalania i prowadzenia przez nią polityki handlowej. Skarżąca uznaje za udowodniony przez siebie fakt, że nie wydawała ona spółce Comap poleceń co do jej zachowania na rynku, że jedynie sprawowała kontrolę finansową bez uprawnień budżetowych w odniesieniu do swoich spółek zależnych oraz że spółka Comap miała swoje własne źródła finansowania. Następnie skarżąca stwierdza, że jedynie dowód więzi kapitałowej i bezpośrednich konsekwencji z niej wynikających, które zdaniem skarżącej Komisja przyjęła jako podstawę przypisania Legris Industries odpowiedzialności za naruszenia popełnione przez jej spółkę zależną nie wykazują, że wykonywała ona rzeczywiste uprawnienia kierownicze w stosunku do niej.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2006 r. — Comap przeciwko Komisji

(Sprawa T-377/06)

(2007/C 42/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Comap SA (Lyon, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Wachsmann i C. Pommiès)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji [C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza], a także jej uzasadnienia, w zakresie w jakim decyzja ta obciąża odpowiedzialnością za popełnienie naruszenia spółkę Comap także w innych okresach niż od grudnia 1997 r. do marca 2001 r., w odniesieniu do którego Comap nie kwestionuje okoliczności faktycznych przedstawionych przez Komisję;
- zmiana art. 1 i 2 wraz z ich uzasadnieniem poprzez obniżenie grzywny w wysokości 18,56 mln EUR nałożonej na spółkę Comap;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (COMP/F-1/38.121 — Złącza) odnoszącej się do całości porozumień i uzgodnionych praktyk na rynku złączy miedzianych i stopów miedzi mających na celu ustalanie cen, uzgadnianie cenników, kwot zniżek i rabatów, wprowadzanie mechanizmów koordynacji podwyżek cen, przydział rynków krajowych i klientów oraz wymianę innych informacji handlowych, w zakresie w jakim decyzja ta obciąża odpowiedzialnością za popełnienie naruszenia spółkę Comap także w innych okresach niż ten od grudnia 1997 r. do marca 2001 r., w odniesieniu do którego Comap nie kwestionuje okoliczności faktycznych przedstawionych przez Komisję. Tytułem żądania ewentualnego spółka Comap wnosi o zmniejszenie kwoty grzywny nałożonej w zaskarżonej decyzji.

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje następujące argumenty.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 81 WE i popełniła błędy co do prawa, błędy faktyczne i oczywiste błędy w ocenie uznając, że zarzucany kartel trwał po przeprowadzeniu dochodzeń na miejscu przez Komisję w marcu 2001 r. aż do kwietnia 2004 r.

Po drugie skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 81 ust. 1 WE i art. 25 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nie uznała, że w braku możliwości przedstawienia dowodu praktyk antykonkurencyjnych zarzucane naruszenie zostało przerwane na okres 27 miesięcy, pomiędzy wrześniem 1992 r. i grudniem 1994 r., tak że okoliczności faktyczne zaistniałe przed grudniem 1994 r. według skarżącej straciły na aktualności w momencie wszczęcia dochodzenia przez Komisję w styczniu 2001 r.

Pomocniczo skarżąca powołuje zarzut oparty na naruszeniu art. 81 ust. 1 WE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, a także wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ i komunikatu w sprawie współpracy⁽³⁾, twierdząc przy tym, że Komisja nie przestrzegала zasad dotyczących obliczania grzywny. Skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności i zasadę równego traktowania, przyjmując w celu obliczenia grzywny dla spółki Comap, zdaniem tej ostatniej, zbyt wysoką kwotę wyjściową w porównaniu z kwotami wyjściowymi ustalonymi dla innych przedsiębiorstw ukaranych na podstawie zaskarżonej decyzji, mimo ich podobnej pozycji konkurencyjnej do pozycji posiadanej przez skarżącą na rynku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. L 1, str. 1.

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, Dz.U. 1998 C 9, str. 3.

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych, Dz.U. 2002, C 45, str. 3.